

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Nové kapitoly vychází nepravidelně. Předchozí knihy můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>, seznam kapitol 4. knihy je [tady](#). Jestli se vám #HPaMR líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náležejí J. K. Rowlingové.

Ve vyšších patrech Bradavic, kde se místnosti a chodby denně měnily, kde bylo nejisté samo území a ne jen jeho mapy, kde se stabilita hradu tříštila do snů a chaosu, aniž by se měnil jeho architektonický styl nebo očividná bytelnost – v těchto výšinách Bradavic bude brzy svedena bitva.

Přítomnost tolika studentů chodby na chvíli stabilizuje, protože budou neustále pod dohledem. Místnosti a chodby se v Bradavicích občas *hýbaly* i když na ně lidé přímo hleděli, ale nikdy se *nezměnily*. Dokonce i po osmi stoletích se Bradavice trochu styděly měnit se před lidmi.

I navzdory přechodné stálosti (jak to nazval učitel obrany) ale vyšší patra Bradavic stále podléhala vojenskému realismu: pokaždé jste se museli prostředí naučit znovu, pokaždé jste museli znovu projít všechny skříně, jestli neobsahují tajné chodby.

Byla neděle, neděle prvního března. Profesor Quirrell se zotavil natolik, že byl schopen opět dohlížet na bitvy, a všichni teď doháněli skluz.

Dračí generál Draco Malfoy sledoval dva kompas, které držel každý v jedné ruce. První kompas měl barvu Slunce, druhý měl barev víc, měňavý lesk naznačoval chaos. Draco věděl, že oba další generálové dostali své vlastní kompas; jen ruka Hermiony Grangerové a Harryho Pottera bude držet kompas, který byl oranžovo-rudý a jeho odraz se třepotal jako plamen. Kompas, který vždy ukazoval ve směru největší aktivní skupiny Dračí armády.

Bez těchto kompasů by proti sobě mohli bojovat týdny a nikdy se nenajít, což bylo riziko boje ve vyšších patrech Bradavic.

Draco se obával, co se stane, až Dračí armáda narazí na Legii Chaosu. Harry Potter se změnil od doby, co Bellatrix Blacková uprchla. Zmijozelův dědic teď působil přímo Pánovitě (a jak věděl profesor Quirrell, že se to stane?). Draco by se cítil mnohem lépe, kdyby Hermiona Grangerová spolu se svými dvaceti třemi sluníčkovými vojáky stála vedle něho, ale kdepak, sluníčková generálka byla hloupě hrdá a odmítla pomoc proti generálu Potterovi. Řekla mu, že by raději Pottera porazila sama.

Urozený a nejstarší rod Malfoyů si v Británii udržel svůj vliv po staletí díky tomu, že chápali, že ne vždy jste *museli* být ti nejmocnější. Občas byl prostě jiný Pán silnější a vy jste se museli smířit s tím, že budete *jen* jeho nejpřednějším velitelem. Bylo možné si vybudovat značné bohatství a moc tím, že jste byli zástupci vládců po víc než tucet generací. Jen jste pokaždé museli být opatrní, aby pád lorda, kterému sloužíte, s sebou nestáhl i váš rod. To byla ta Malfoyovská tradice, kterou století zkušeností vybrousily k dokonalosti...

A tak tedy otec pečlivě vysvětlil Dracovi, že pokud by narazil na někoho, kdo je silnější než on, *nemá* tomu odporovat a *nemá* to zapírat a *nemá* ztropit scénu, která by mohla poškodit jeho potenciální pozici, ale měl by se postarat o to, že jeho pozice v mocenském uspořádání další generace nebude horší než druhá nejmocnější.

Grangerová tuhle lekci od svých vlastních rodičů zjevně nikdy nedostala a stále zapírala očividný fakt, že se Harry Potter stal silnějším než ona.

Takže se Draco potají setkal s kapitánem Goldsteinem a kapitánkou Bonesovou a kapitánem MacMillanem a všichni souhlasili s tím, že udělají, co bude v jejich moci, aby se Draci a Sluníčka

nestřetli předtím, než se postarají o mnohem větší hrozbu Chaosu.

To nebylo *doopravdy* porušení dohody proti zrádcům, nesnažili jste se pro sebe rekrutovat zrádce, když jste upřímně zamýšleli té druhé armádě *pomoci*.

Vysoko položené zazvonění se rozlehlo chodbou, aby ohlásilo začátek bitvy, a o chvíli později Draco zařval „*Jdeme!*“ a Draci se rozeběhli. Jeho vojáky to unaví, bude to nevýhoda i potom, co se zastaví a chytí dech, ale musí Chaos umístit přímo mezi sebe a Sluníčkový regiment.

Harry a Neville vycházkovým tempem kráčeli chodbami, Harry sledoval žlutozlatý kompas, který ukazoval směrem ke Sluníčkovému regimentu a Neville sledoval okolí jen pro případ, že by narazili na někoho jiného.

Pokud byste poslouchali pozorně, shledali byste, že jejich kroky nezvykle duní.

„Takže,“ řekl poručík Chaosu po chvilce, „tohle je důvod, proč jsme trénovali duely se vši tou připnutou váhou?“

Harry přikývl, oči upřené na kompas, který vedl ke Sluníčkům; pokud by se očividný směr začal rychle měnit, pak už se museli blížit.

„Před ostatními jsem nechtěl nic říkat, ale pár týdnů není dost na to, aby člověk získal svaly,“ řekl Neville. „A rovnováha je s tím jiná, popravdě myslím, že tohle váží víc; a nepočítá se to jako mudlovský artefakt?“

„Ne-e,“ řekl Harry. „Kontroloval jsem to. A můžeš to vidět na bradavických sochách, takže někteří kouzelníci to *nosívali* i když jen zrovna chtěli jít s módou středověku.“ A vzhledem k tomu, že by tohle nikdo nezkusil, pokud by *zrovna* nebojovali proti prvákům, používajícím tak slabá kouzla, jako je uspávací kletba, nepočítalo se to ani jako předávání chytrých nápadů dál.

Přišli k rozcestí ve tvaru Y; rozčilujícím rozcestí, protože ani jeden chodba nešla ve směru, který by je dovedl do přímého střetnutí s bodem, kam se dostanou Sluníčka, která budou následovat Legii Chaosu, která bude následovat Dračí armádu. Takže si Harry zvolil to, co se mu zdálo jako lepší možnost, a Neville ho následoval.

„Asi bysme si na tohle měli vyzkoušet rychlé tisící zaklínadlo, až se budeme blížit,“ řekl Neville. „Je to docela hlasitý, mohlo by jim to dojít.“

Harry přikývl a řekl „Dobrý nápad,“ pro případ, že se na něj Neville nekoukal.

Vlekli se dál kameny dlážděnými chodbami vyšších pater Bradavic, osvětlenými okny s čistým sklem i s vitrážemi, a čas od času mýjeli sochy čarodějnic a draků a občas i kouzelníky-rytíře v plátové nebo kroužkové zbroji.

Sluníčkoví vojáci dlouhou, širokou chodbou pochodovali s vytasenými a zamířenými hůlkami. Při pohybu nemohli používat Prismatický štít, ale Parvati a Jenny Rustadová momentálně udržovaly *Contego* kolem vedoucí skupinky, která by se ocitla pod palbou jako první, kdyby došlo k náhlému útoku.

Jejich strategií pro příští bitvu, na které se domluvila se svými důstojníky, bylo zamíchat se mezi

nepřátelské vojáky tak rychle, jak jen to půjde – poté, co *mezi sebou* nacvičovali, jak podporovat jeden druhého, jak se vyhnout vzájemným zásahům, a jak se dostat do pozic, na které budou nepřátelští vojáci váhat zaútočit. Měli za sebou jen čtyřhodinový trénink, ale měla za to, že její jednotky už teď budou v tomto druhu promíchaného boje lepší než vojáci, kteří to nenacvičovali vůbec. Vypadalo to přesně jako ten druh strategie, kterou by mohl použít Chaos, ale ještě se tomu tak nestalo.

Věřila, že to je dobrá strategie. Ale přesto, bez ohledu na to, jak důkladně vojáky poučila, stále si mezi sebou šeptali vystrašené zvěsti o tom, co se Harry s Nevillem učili dělat. Konečně jí došla trpělivost a promluvila si s kapitánem Goldsteinem, který rozuměl věcem, jako je disciplína jednotky, a Anthony navrhl –

„To je zvláštní,“ řekl najednou kapitán Macmillan a zamračil se na ohnivý a měňavý kompas, které svíral v rukách (Ernie byl, jak by to nazval Harry, ‚dobrý v prostorové orientaci‘, a tak byl pověřen držením obou kompasů a měl se snažit přijít na to, co jejich nepřátelé dělají). „Zdá se... že Draci už se tak rychle nehýbou... myslím, že se od nás dostali na druhou stranu Chaosu jako první... vypadá to, že Chaos se chystá na ně zaútočit namísto aby se snažili zmizet ze sevření.“

Hermiona se zamračila, snažila se to pochopit a všimla si podobného zamračení na tvářích Anthonyho a Rona. Pokud by Chaos a Draci hned zaútočili jeden na druhého a spotřebovali své bojovníky v boji proti sobě, pak prakticky předávali vítězství bitvy Sluníčkám...

„Potter si myslí, že jsme spojenci, takže na Malfoye útočí teď, dřív než se s námi Draci budou moci spojit,“ řekl Blaise Zabini ze svého místa mezi běžnými vojáky. „Nebo si Potter myslí, že dokáže porazit dvě armády za sebou, pokud zaútočí na každou zvlášť.“ Zmijozelský chlapec si pohrdavě povzdychl. „Povýšíte mě teď zpátky mezi důstojníky? No tak, beze mě nemáte nejmenší šanci.“

Všichni ty zvuky mluvení, které jako by vycházely ze Zabiniho úst, ignorovali.

„Pořád se pohybujeme správným směrem?“ zeptal se Anthony.

„Jo,“ řekl Ernie.

„Blížíme se k nim?“ řekl Ron.

„Ještě ne-“

V tom okamžiku se na konci chodby rozlétly obrovské dveře z černého dřeva, narazily do zdi a odhalily dvě postavy zahalené šedými plášti a s tvářemi zakrytými šedým plátnem pod šedými kápěmi. Jedna z postav už zdvihala hůlku a mířila s ní přímo na ni.

A pak se podoba hry drasticky změnila, když Harryho hlas, vypjatý námahou, zakřičel:

„*Mdloby na tebe!*“

Omráčení na úrovni duelů svištělo směrem k ní, ale byla tak šokovaná, že se nezačala hýbat dřív, než bylo téměř pozdě, červený výstřel světla *prorazil* přímo zepředu jejich *Contego* štít a sotva stihla uskočit, v ruce pocítila šimrání, když ji červené světlo mýjelo, a koutkem oka viděla, že Susan je zasažena a padá na Rona –

„*Somnium!*“ ozval se Anthonyho hlas, následován o chvíli později tuctem hlasů křičících „*Somnium!*“

Hermiona se bleskově postavila na nohy a jak vstávala, spatřila dvě postavy v šedých pláštích, které jen tak stály.

Uspávací kouzla jste nemohli *vidět*, byla příliš slabá -

Ale v žádném případě nemohli všichni *minout*.

„*Mdloby na tebe!*“ zaječel hlas Nevilla Longbottoma a vylétla na ni další červená střela, a ona skončila na nedůstojné hromadě na zemi, jak zoufale uhýbala, a když se s lapáním po dechu vyškrabala na nohy, spatřila že tentokrát omráčení dostalo Rona, který se zrovna zvedal ze země.

„Zdravičko, Sluníčka,“ ozval se Harryho hlas zpod jedné z kápí.

„Jsme Šedí rytíři Chaosu,“ řekl Nevillův hlas.

„Během této bitvy budeme vašimi protivníky,“ řekl Harryho hlas, „zatímco *zbytek* armády Chaosu pokosí Draky.“

„A jen tak mimochodem,“ řekl Nevillův hlas, „jsme nezranitelní.“

Dva chlapci v šedých pláštích a hábitech s šedou látkou přes tvář stáli a čelili celé Sluníčkové armádě, zdánlivě nezasaženi tucty uspávacích kouzel.

Dafné z místa vedle sebe slyšela tichý povzdech a když otočila hlavu, viděla, že Hannah má pootevřené rty a její obrovské oči zírají na -

Bylo by obtížné popsat směsici myšlenek, které Dafné proletěly hlavou, když si uvědomila, že Hannah zírá spíš na Nevilla než na Harryho, což zase pobídlo nějakou její část, aby si uvědomila, že Neville opravdu v poslední době začal být docela *zajímavý*, co se chlapců týká. Vlastně se zdálo, že poslední potomek rodu Longbottomů je právě teď přímo *cool*, a něco uvnitř ní se probudilo a její vlastní rty se pootevřely a všechno, co jí její Lady matka řekla o ostýchavém chování a lichotkách a navoněném šampónu jí vystřelilo z mysli tak rychle, že jí to mělo rozcuchat vlasy kolem uší, protože sledovala Hermionu a Harryho a věděla, jak by chtěla, aby vypadaly *její* námluvy-

Lady její matka ji také nedávno poučila o několika kouzlech, které by mohlo být zahanbující neznat, když jste pocházely ze starého a vznešeného rodu Greengrassů.

Dafné švihla hůlkou na levou stranu a vykřikla: „*Tonare!*“

Pak jí hůlka vyletěla nad hlavu, když vyslovila: „*Ravum Calvaria!*“

Nakonec uchopila hůlku oběma rukama a vykřikla: „*Lucis Gladius!*“

Z masivního odlivu magie jí téměř podklesly kolena, ale ustála to, a když se zářící tvar plně zformoval a stabilizoval, odliv magie se trochu zmírnil.

Ale stejně měla pocit, že by boj s touhle věcí radši neměla zkoušet dlouho.

To, že na ni všichni zírali, byla v tu chvíli *samozřejmost*, a *měla* by se s vlasy vlajícími kolem sebe vrhnout vpřed, aby konfrontovala Nevilla, ale všechno, na co měla sílu, bylo vyrovnaně kráčet vpřed a namířit na Nevilla Longbottoma svůj Nejvíc starodávný meč. To, že všichni ustoupili z cesty a

udělali jí místo, se taky rozumělo samo sebou.

„Já, urozená Dafné, ze starého a nejurozenějšího rodu *Greengrassů!*“ vykřikla. „*Greengrassová ze Sluníček!*“ Zvyklosti duelů se jí naprosto vytratily z mysli, viděla sice dost divadelních her na to, aby si pamatovala výzvy na život a na smrt a do první krve, ale vůbec si nedokázala vybavit, jak by teď měla správná výzva znít, a tak prostě jen namířila zářící meč na objekt svého zalíbení a zakřičela: „*Tak se předved', Nevy!*“

Harryho hlas znovu vykřikl „*Mdloby na tebe!*“ a když později na tuto scénu vzpomínala, nedokázala nikdy tak docela uvěřit tomu, že zvládla švihnout svým mečem, jako by to byla odrážecská pálka, a *odrazit omračovací ránu přímo zpátky na Harryho*, který jen tak tak zvládl uhnout z cesty.

„*Tonare!*“ zakřičel Neville ze starého a nejvznešenějšího rodu Longbottomů. „*Ravum Calvaria, Lucis Gladius!*“

Po několik vteřin všichni jenom zírali na Nevilla a Dafné, kteří po sobě začali sekat. Pohybovali se pomalu a Hermiona odhadovala, že to kouzlo musí spotřebovávat hodně síly. Ale nebylo to zdaleka tak působivé, když jste byli mudlorození a viděli jisté filmy.

Ale i tak bylo nutné smeknout před skutečností, že vůbec používají světelné meče.

„Technický dotaz,“ řekl Harryho hlas. „Vím, že nás učitel obrany sleduje, ale i tak se musím zeptat, neví tu někdo, jestli se fakt rozříznou, když už se trefí-“

„Ne,“ řekla Hermiona nepřítomně. Tohle bylo v jedné z jejích historických knih, i když neměla nejmenší tušení, že magický duelový meč bude vypadat *takhle*. „Vyčarovali ho tak, aby zásah jen omráčil.“

„Ty tohle kouzlo *umíš?*“

„Ale ne, je to kouzlo Nejstarodávnejšího meče, smí to legálně používat jen staré a vznešené rody-“

Hermiona se zarazila a pohlédla na Harryho, nebo spíš na Harryho šedou kápi.

„No,“ řekl Harryho hlas, „hádám, že se tedy budu muset postarat o zbytek Sluníčkového regimentu sám.“ Na jeho tvář neviděla, ale jeho hlas zněl, jako by se usmíval.

„Uskočil jsi, když na tebe Dafné odrazila tvoje vlastní kouzlo,“ řekla Hermiona. „Takže ať už jsi to udělal cokoli, nezranitelný *nejsi*. *Mdloby na tebe* tě pořád může dostat.“

„Zajímavá teorie,“ řekl Harryho hlas zpoza kápě. „Máš v armádě někoho, kdo by to mohl ověřit?“

„O omračovacím kouzlu jsem četla,“ řekla Hermiona. „Před pár měsíci. Tak schválně, jestli si ty instrukce pamatuju správně.“ Její hůlka se zvedla a namířila na Harryho.

Následovala krátká pauza, během které na sebe opodál chlapec a dívka, oba slyšitelně lapající po dechu, pomalu doráželi světelnými meči.

„Taky ovšem,“ řekl Harry, míříc svou hůlkou na ni, „bych prostě *já* mohl seslat *Somnium* na tebe. To by vyžadovalo mnohem méně námahy.“

Ale už když Harry mluvil se před ní objevily nové *Contego* štíty od Jenny a Parvati.

Špička Hermioniny hůlky se začala pohybovat vzduchem, diamant uprostřed kruhu, diamant uprostřed kruhu, opakovala gesta, aby trefila přesně to, které si pamatovala z knihy. Tohle bude obtížné i pro ni, ale tohle kouzlo musela seslat správně už napoprvé, nemohla si dovolit pokus pokazit, protože by ji to připravilo o energii.

„Abych řekla pravdu,“ řekla Hermiona Grangerová, „chápu, že to sice není tvoje chyba, ale už mě opravdu unavuje poslouchat, jak se o tobě mluví – jako by Chlapec-který-přežil byl nějakým *bohem* nebo co.“

„Musím říct, že mě to unavuje taky,“ řekl Harry Potter. „Je smutné sledovat, jak mě lidé pořád podceňují.“

Její hůlka pokračovala s nacvičováním diamantu v kruhu, znovu a znovu. Tušila, že Harry teď obnovuje svoji sílu, zatímco ona si to chtěla co nejvíc procvičit, než skutečně zaútočí. „Začínám si říkat, že vás bude potřeba trochu usadit, pane generále.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Harry vyrovnaně. Jeho chodidla se začala pohybovat způsobem, ve kterém rozpoznala duelový tanec. „Bohužel tu teď není nic, co by mě mohlo porazit, vyjma jiného Harryho Pottera.“

„Tak tedy budu konkrétní, pane Pottere. To *já* vás usadím.“

„Ty a nějaká další armáda?“

„Myslíte si teď, že jste dost cool, co?“ řekla Hermiona.

„Mno, ano,“ řekl Harry. „Ano, to si myslím. Někteří by to mohli nazvat arogancí, ale to mám být poslední osobou v Bradavicích, která si všimne, jaký jsem úžasný?“

Hermiona pozvedla svou levou ruku do vzduchu a dlaň stiskla v pěst.

Byl to signál. Osm pověřených vojáků z její armády na ni namířilo hůlky a tiše seslali *Wingardium Leviosa*.

I *tohle* nacvičovali, když Hermiona vzdala poučování svých vojáků a soustředila se na Anthonyho doporučení, aby jim dala sluníčkovskou generálku, která bude *vypadat*, jako by mohla porazit neporazitelné nepřátele.

„Předstíráš, že jsi Superman,“ řekla Hermiona. Pozvedla svou levou pěst výš do vzduchu a osm podpůrných vojáků ji povzneslo nad zem. „*Tak tady je Super Hermiona!*“ Její pěst vyrazila vpřed a když prudce vylétla směrem k Harrymu, litovala, že nemůže spatřit jeho výraz. Rukou naznačila diamant v kruhu a povolala všechnu magii kterou jen mohla. Jak skrze ni projelo obzvlášť silné kouzlo, bylo to asi takové, jaké si představovala, že by bylo dotknout se drátu pod proudem, a její hlas vykřikl: „*Mdloby na tebe!*“

Z její hůlky vylétl červený, dokonale zformovaný blesk.

Harry mu uhnul.

A pak, protože tuhle část nenacvičovali v chodbách, narazila do stěny.

„*Somnium!*“ zaječel Draco, a pak jen pár vteřin potom, „*SOMNIUM, PROKLÍNÁM TĚ!*“

Věděl, že se trefuje do Theodora, ten kluk se nesnažil ani uskočit, ale potomek rodu Nottů se jen zašklebil, ošklivě, jako jeho otec, a pozvedl hůlku -

Draco zvládl uskočit zrovna jak Theodor řekl „*Somnium!*“ a už začínal být udýchaný, tohle nemohl dlouho vydržet, Theodor se vůbec neobtěžoval uskakovat, zatímco on se pořád musel hýbat, tohle bylo šílené.

Měl dost sil na to, aby znovu vypálil, ale-

Hloupost je dělat stále to samé a očekávat jiné výsledky, řekl Harry, tohle beztak byla *Harryho* práce, už to nemohl být žádný mudlovský výtvar, ale Draco nedokázal přijít na to, co by to být *mohlo*, měl by vymýšlet hypotézy a způsoby, jak je otestovat, ale byl příliš zaměstnaný zběsilým uskakováním, zatímco Theodor se smál a střílel po něm další uspávací kletby. Tentokrát Draco ucítil v boku ochromení, když se vyhýbal, tohle bylo hodně, hodně těsně, a Draco už to vážně nemohl vydržet, neobtěžoval se uvažovat, jakou teorii testuje nebo proč to vlastně dělá, a prostě -

„*Luminos!*“ vykřikl Draco a Theodora pokrylo rudé světlo, „*Dulak!*“ a světlo zase zmizelo (takže Theodor stále *mohl* být ovlivněn magií), „*Expelliarmus!*“ a Theodorova hůlka odlétla (Draco si teď uvědomil, že tohle kouzlo měl seslat tak jako tak), ale Theodor se vrhl k Dracovi s roztaženýma rukama, aby ho popadl, takže Draco vykřikl: „*Flipendo!*“ a chlapcovy nohy najednou vyletěly nahoru -

- a Theodorova záda dopadla na zem s překvapivě hlasitým a *kovově* znějícím zvukem.

Dracovi se teď trochu mlžil zrak, jak tak rychle po sobě seslal čtyři kouzla, a Theodor už se škrábal zpátky na nohy, ale Draco stále zvládl říct „*Somnium!*“ a *tentokrát* mířil na Theodorovu tvář místo hrudi.

Theodor uskočil (*uskočil!*) a vykřikl: „*Kód sedm na Malfoye!*“

„*Prismatis!*“ vykřikl Padmin hlas a před Dracem se objevila duhová zeď zrovna když hlasy čtyř vojáků Chaosu vykřikly: „*Somnium!*“

A pak bylo ticho, takže všichni upřeli zrak na obří prismatickou sféru, chránící zbytek Dračí armády.

Sesílání pátého kouzla Draca srazilo na ruce a kolena, ale vzhlédl a zvládl říct, tak jasně, jak jen dokázal: „Pokud uspávací kletba - nefunguje - miřte do tváří - asi mají kovová trika.“

„Už jste přišli o dost vojáků,“ řekl Finnigan hlasitě zpoza bariéry, „stejně vás porazíme.“ A pak se nebelvírský kluk zle zasmál. Už mu zlý smích šel skoro stejně dobře jako Harrymu a ostatní legionáři Chaosu se k jeho smíchu brzy připojili.

Draco koutkem oka spatřil místo, kde leželi v bezvědomí Gregory a Vincent. Padma stále udržovala prismatickou sféru, největší, jakou ji kdy viděl seslat, ale dýchala ztěžka, stále zpotená z toho, jak běželi, aby se dostali do této pozice. Havraspárská dívka sice byla silná pokud šlo o magii, ale ne pokud šlo o *atletiku*.

Opravdu doufal v to, že se sem generálka Grangerová dostane brzo a zasáhne Chaos zezadu. Generál Potter a Neville z Chaosu tu nebyli a Draco mohl jen hádat kam zmizeli, ale dva vojáci sami o sobě nemohli celý Sluníčkový regiment tak zdržet, ne?

Věděla, že to není fér, že tomu ta dívka dala všechno co mohla, ale Hermiona si přesto přála, aby

Dafné vydržela déle.

„Lagann!“ ozval se za ní Nevillův hlas, když letěla, a následoval zvuk tříštící se Prismatické zdi a hlas Hannah zoufale volající „Somnium!“ a o chvíličku později Nevillův hlas klidně řekl „Somnium“.

Ozvalo se žuchnutí dalšího z jejích padlých vojáků.

A síla, která ji udržovala ve vzduchu, zeslábla - Hermiona na sobě stále cítila sílu vznášecích kouzel, ale to už nestačilo.

Její let se zastavil a ona začala padat směrem k zemi a měla signalizovat svým vojákům, aby ji prostě pustili, ale byla příliš vzteklá a zmatená a nemyslela dost rychle a snažila se sebrat sílu na jednu poslední omračovací kletbu a tak neměla kam uhnout, když na ni Harry namířil hůlkou, a jeho „Somnium“ bylo poslední slovo, které Hermiona Grangerová v této bitvě slyšela.

<< [65. Nakažlivé lži](#) [67. Sebe-aktualizace, 2. část](#) >> Další kapitoly budou přibývat na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/> Předchozí knihy najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>